

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 11865/2554

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นายบรรเดช สงวนวิกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 339, ป.อ. มาตรา 340 ตร., ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 335, ป.วิ.อ. มาตรา 222, ป.อ. มาตรา 336, ป.วิ.อ. มาตรา 192

ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะพวกของจำเลยซึ่งนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของจำเลยที่กำลังขับตามผู้เสียหายไปถามผู้เสียหายว่า จะรีบไปไหน พวกของจำเลยดังกล่าวเพียงแต่มีมือถืออยู่ในมือ และในขณะที่ผู้เสียหายวิ่งหนี พวกของจำเลยได้วิ่งไล่ตามผู้เสียหายไปจนทัน แล้วกระชากสร้อยคอทองคำที่ผู้เสียหายสวมอยู่ขาดติดมือพวกของจำเลยไป โดยพวกของจำเลยไม่ได้ใช้มือที่ถืออยู่จับขู่ขี้น หรือแสดงท่าทีใดๆ ให้เห็นว่าเป็นการขู่ขี้นว่าจะใช้มือที่ถืออยู่ฟันหรือแทงประทุษร้ายหากขัดขืนไม่ให้พวกของจำเลยกระชากเอาสร้อยคอทองคำไป พฤติการณ์ของจำเลยกับพวกตามที่ได้ความดังกล่าวจึงถือไม่ได้ว่าเป็นการขู่ขี้นว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายเพื่อความสะดวกในการลักทรัพย์ การกระทำของจำเลยกับพวกไม่เป็นความผิดฐานชิงทรัพย์แต่เป็นความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยข้อหาชิงทรัพย์ ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยฉกฉวยเอาไปซึ่งหน้าและมิได้มีคำขอตายฟ้องให้ลงโทษฐานวิ่งราวทรัพย์ แสดงว่าโจทก์ไม่ประสงค์จะให้ลงโทษฐานวิ่งราวทรัพย์ ศาลลงโทษจำเลยฐานวิ่งราวทรัพย์ไม่ได้ คงลงโทษฐานลักทรัพย์ อันเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความผิดฐานชิงทรัพย์เท่านั้นโจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 339, 340 ตร., 371 และนับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 6465/2549 ของศาลชั้นต้น ริบอาวุธมีดปลายแหลมของกลาง กับให้จำเลยคืนสร้อยคอทองคำส่วนที่ผู้เสียหายยังไม่ได้รับคืนพร้อมจี้ทองคำให้แก่ผู้เสียหายหรือใช้ราคาทรัพย์เป็นเงิน 6,000 บาท จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ปรับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสอง, 340 ตร., 371 ประกอบมาตรา 83 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันชิงทรัพย์ในเวลากลางคืนโดยมีอาวุธและร่วมกระทำความผิดตั้งแต่สองคนขึ้นไปโดยใช้ยานพาหนะในการกระทำความผิด จำคุก 18 ปี ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันสมควร ปรับ 90 บาท รวมจำคุก 18 ปี และปรับ 90 บาท จำเลยให้การรับสารภาพชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 12 ปี และปรับ 60 บาท ไม่ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 และนับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 5816/2550 ของศาลชั้นต้น ริบอาวุธมีดปลายแหลมของกลาง กับให้จำเลยร่วมกันคืนสร้อยคอทองคำบางส่วนพร้อมจี้ทองคำที่ผู้เสียหายยังไม่ได้รับคืนแก่ผู้เสียหาย

หรือใช้ราคาทรัพย์สินแทนเป็นเงิน 6,000 บาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (1) (7) วรรคสอง ประกอบมาตรา 336 ทวิ, 83 จำคุก 6 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสามแล้ว คงจำคุก 4 ปี รวมกับโทษปรับ 60 บาท ฐานพาอาวุธโดยไม่มีเหตุสมควรแล้ว คงจำคุก 4 ปี และปรับ 60 บาท นอกจากนี้ก็แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า สำหรับความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ถึงที่สุดไปแล้ว คงมีปัญหามาสู่การวินิจฉัยของศาลฎีกาแต่เฉพาะข้อกฎหมายตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานร่วมกับพวกชิงทรัพย์ผู้เสียหายในเวลากลางคืนโดยมีอาวุธและใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือไม่ โจทก์ฎีกาว่าพฤติการณ์ของจำเลยกับพวกถือว่าการใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายเพื่อลักทรัพย์แล้ว ในการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว ศาลฎีกาต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยมาแล้วจากพยานหลักฐานในสำนวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 222 ซึ่งข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยมาว่า ในคืนเกิดเหตุ ขณะผู้เสียหายกำลังเดินตามถนนเอกชัยเพื่อไปทำงาน จำเลยได้ขึ้นรถจักรยานยนต์อย่างช้าๆ ตามไปทางด้านหลัง เมื่อถึงที่เกิดเหตุบริเวณหน้าบริษัทไทเทคนิคพลาส จำกัด พวกของจำเลยซึ่งนั่งซ้อนท้ายได้ถามผู้เสียหายว่า จะรีบไปไหน ผู้เสียหายเห็นที่มือพวกของจำเลยคนดังกล่าวมีมีดถืออยู่ก็ตกใจและวิ่งหนี พวกของจำเลยกระโดดลงจากรถวิ่งไล่ตามไปทันและกระชากสร้อยคอทองคำพร้อมจี้ทองคำที่ผู้เสียหายสวมอยู่จนขาดติดมือแล้ววิ่งกลับไปนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ที่จำเลยขับรออยู่หลบหนีไป โดยมีได้ใช้กำลังประทุษร้ายหรือใช้วาจาขู่ขู่ผู้เสียหายแต่อย่างใด เห็นว่า การกระทำที่จะเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคแรก นั้น ต้องเป็นการลักทรัพย์โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่ขู่ผู้เสียหายในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อให้ความสะดวกแก่การลักทรัพย์ หรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือให้ยื่นให้ซึ่งทรัพย์นั้น ฯลฯ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะพวกของจำเลยซึ่งนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของจำเลยที่กำลังขับตามผู้เสียหายไปถามผู้เสียหายว่า จะรีบไปไหน พวกของจำเลยดังกล่าวเพียงแต่มีมีดถืออยู่ในมือ และในขณะที่ผู้เสียหายวิ่งหนี พวกของจำเลยได้วิ่งไล่ตามผู้เสียหายไปจนทัน แล้วกระชากสร้อยคอทองคำที่ผู้เสียหายสวมอยู่ขาดติดมือพวกของจำเลยไป โดยพวกของจำเลยไม่ได้ใช้มีดที่ถืออยู่จี้ขู่ขู่ หรือแสดงท่าทีใดๆ ให้เห็นว่าเป็นการขู่ขู่ผู้เสียหายว่าจะใช้มีดที่ถืออยู่ฟันหรือแทงประทุษร้ายหากขัดขืนไม่ให้พวกของจำเลยกระชากเอาสร้อยคอทองคำไป พฤติการณ์ของจำเลยกับพวกตามที่ได้ความจึงถือไม่ได้ว่าเป็นการขู่ขู่ผู้เสียหายในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายเพื่อความสะดวกในการลักทรัพย์ดังที่โจทก์ฎีกา ที่ศาลอุทธรณ์เห็นว่าพฤติการณ์ของจำเลยกับพวกเป็นการร่วมลักทรัพย์สร้อยคอทองคำและจี้ทองคำของผู้เสียหายโดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้าโดยใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดพาทรัพย์นั้นไป หรือให้พ้นการจับกุม อันเป็นความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคแรก ประกอบมาตรา 336 ทวิ, 83 แต่โจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยกับพวกฉกฉวยเอาทรัพย์ของผู้เสียหายพาหนีไปซึ่งหน้าอันเป็นองค์ประกอบความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ และคำขอท้ายฟ้องก็ได้ขอให้ลงโทษฐานวิ่งราวทรัพย์มาด้วย จึงเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยฐานวิ่งราวทรัพย์และลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์ไปตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (1) (7) วรรคสอง ประกอบมาตรา 336 ทวิ, 83 ซึ่งเป็นความผิดที่เป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของความผิดฐานชิงทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

ความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย จึงชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เฉลียว พลวิเศษ · นิยุต สุภัทรพาหิรผล · วิกร อังคนาวิตัลย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/11865/2554>